MIN SJÆL TIER IMOD GUD

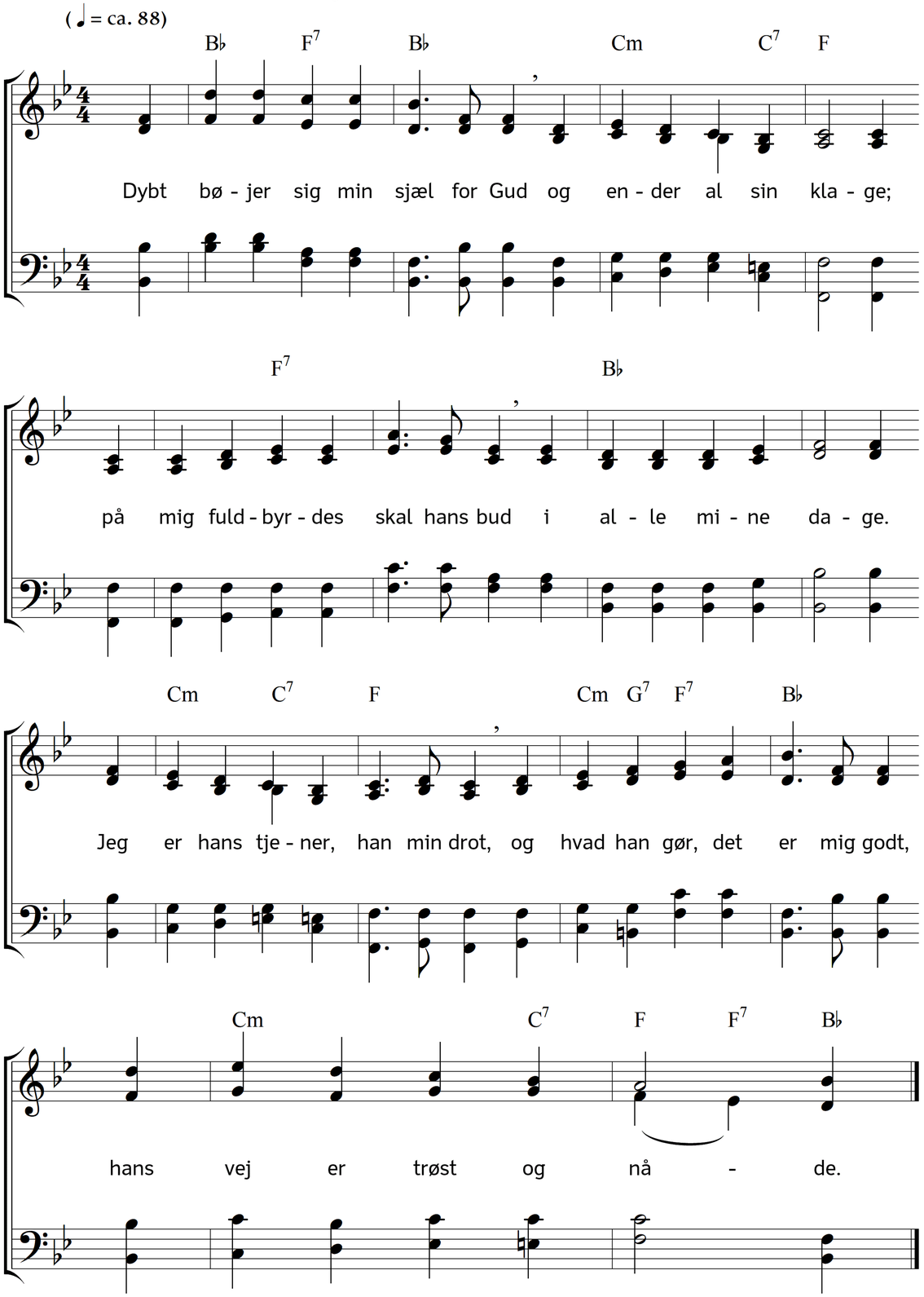

2. Hvor tung er dog tålmodighed,
  når Gud vi ikke fatte,
vi fejle af selvrådighed
  imod den lov, han sætte;
vi kræve ham endog til dom,
når mod vor vilje noget kom,
  og vi det ej forstode.

3. Man spørger: Hvorfor dette dog?
  Hvordan skal dette ende!
Man klager, fordi skæbnen slog,
  og lykken ville vende!
Man knurrer: Sorgen er for stor,
jeg kunne vel på denne jord
  en bedre lod fortjene!

4. Men Herren tier til vor trods,
  indtil han ved sin nåde
en herlig udgang viser os,
  vel, at han måtte råde!
Så kommer og engang den stund,
da knap af skamfuldhed vor mund
  vi tør mod ham oplukke.

5. Derfor, min sjæl, hold op med gråd,
  således det sig sømmer,
når ej som dit er Herrens råd,
  og ej som du han dømmer.
Når da til målet går din vej,
ja, så behøves tavshed ej,
  så prise du og sjunge!

6. Så vil du på den korte frist
  ret inderligt dig glæde,
at ej med Gud du ypped tvist,
  men var ham straks tilrede;
så er din stilheds tid forbi,
og du med glæde stemmer i
  med Herrens englekore.

Tekst: Carl Johann Philipp Spitta. Oversættelse: Chr. B. Grev Reventlow. Musik: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2010, 2016 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/131/